

The Gleaner

Vol 5 (1967)

Αντώνιος Στρατηγός (Βιοβιβλιογραφικές έρευνες)

Κ. Θ. Δημαράς

doi: [10.12681/er.9421](https://doi.org/10.12681/er.9421)

Copyright © 2016, Κ. Θ. Δημαράς

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Δημαράς Κ. Θ. (2016). Αντώνιος Στρατηγός (Βιοβιβλιογραφικές έρευνες). *The Gleaner*, 5, 1-8.
<https://doi.org/10.12681/er.9421>

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Βιοβιβλιογραφικὲς ἔρευνες

Πρὸς τὰ τέλη τοῦ 1708, ἢ τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1709, δημοσιεύεται στὴν Βενετία, ἢ, περιφημῆ πιά σήμερα, ποιητικὴ Συλλογὴ, «*Ἄνθη Εὐλαβείας*». *Ἄνθη Εὐλαβείας ἐκχυθέντα εἰς τὴν πανένδοξον Μετάστασιν τῆς θεομήτορος Μαρίας, παρὰ τινῶν τῶν τοῦ Φλαγγινιανοῦ Ἑλληνομουσείου τροφίμων τε καὶ σπουδαίων*. Ἀνάμεσα στοὺς δώδεκα αὐτοὺς τροφίμους τε καὶ σπουδαίους, ἓνας εἶναι ὁ Ἀντώνιος Στρατηγός, ἀναγνώστης Κερκυραῖος, ὅπως ἀναγράφεται στὴν οἰκεία θέση τοῦ βιβλίου.

Ἀπὸ τοὺς συνεργάτες τῆς Συλλογῆς, ὁ πρεσβύτερος ἴσως νὰ εἶναι γύρω στὰ τριάντα· ὁ νεώτερος εἶναι δέκα τεσσάρων ἐτῶν¹. Ἀπὸ τὰ προβλήματα ὅσα γεννάει ἡ μελέτη τοῦ χαριτωμένου ἀλλὰ καὶ γενναίου αὐτοῦ βιβλίου, τὸ ἓνα ἀναφέρεται στὴν ἀπόδοση διαφόρων ἀωνύμων ποιημάτων του στοὺς νεαροὺς στιχουργοὺς τους. Καὶ γιὰ τὸν Στρατηγὸ παρουσιάζεται κάποιον τέτοιο ζήτημα, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι πάντως ἓνα ποίημα, ἐκεῖνο ποὺ θὰ μᾶς ἐνδιέφερε περισσότερο νὰ ἀποδώσουμε στὸν ποιητὴ του, δὲν προκαλεῖ ἀνησυχίες, γιὰτὶ εἶναι ἐπάνυμο : πρόκειται γιὰ τὸ σονέτο ποὺ εἶναι τιτλοφορημένο «*Ὅτι ὁ θάνατος τῆς Θεομήτορος ἐστάθη ἡ θεϊκὴ ἀγάπη*»· κομποτέχνημα λαξευμένο ἐπάνω στὸ γραφικὸ λόγιον «*κραταιὰ ὡς θάνατος ἀγάπη*».

Δὲν ἔχουμε λόγο νὰ σχολιάσουμε τὴν κάποια ψυχρότητά του, ἢ τὴν τυπικὰ μπαρόκ ἐκζήτησή του : τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ ὀλίγα νέα στοιχεῖα ὅσα ἔχω νὰ παρουσιάσω στὸ σημειώμά μου τοῦτο, ἀναφέρεται

1. Ἡ ἐργασία τὴν ὁποία παρουσιάζω ἐδῶ στηρίζεται σὲ ἔρευνες καμωμένες στὴν Βενετία καὶ τὴν Πάδοβα : Βενετία : Ἑλληνικὸ Ἰνστιτούτο, Μαρκεζιανή, Κρατικὸ Ἀρχεῖο. Πάδοβα : Παλαιὸ Ἀρχεῖο Πανεπιστημίου, Σεμινάριο. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν μου αὐτῶν ἔχουν ἐνσωμα-

τωθεῖ στὴν τρίτη ἐκδοσὴ τῆς *Ἱστορίας τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας*, ἀλλὰ ἀνάλυση τῶν στοιχείων ὅσα συνέκέντρωσα, δὲν ἔχω δώσει ὡς σήμερα. Εἰδικὴ μελέτη μου γιὰ μερικὰ ζητήματα σχετικὰ μὲ τὰ *Ἄνθη Εὐλαβείας* πρόκειται νὰ ἐκδοθεῖ στὸ *Τετράδιον Τέταρτον* (στὴν μνήμη τοῦ Ἀνδρέα Καμπᾶ).

στην ηλικία του σονετογράφου : ο 'Αντώνιος Στρατηγός είχε γεννηθεί είτε τις έντελῶς πρώτες ἡμέρες του 1692, είτε, μᾶλλον, μιὰν ἀπὸ τις τελευταῖες ἡμέρες του 1691¹. Συνεπῶς ὅταν γράφει τὸ ποίημά του αὐτό, εἶναι περίπου δέκα ἐπτὰ ἐτῶν. Οἱ γλυκασμοὶ («καὶ θάνατον γλυκὺν αὐτῆς νὰ δώσῃ»), ἡ ἀνάμιξη τῆς μυθολογίας μὲ τὴν χριστιανικὴ πίστη (ὁ 'Ερωτας ποὺ παίρνει ἐντολὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ θανατώσει τὴν θεομήτορα), ὅλα αὐτὰ βεβαιώνουν τὸν καιρὸ καὶ ἰσχυρὸ λόγος τοῦ Renan, ὅτι ὁ θαυμασμὸς εἶναι πάντοτε ἱστορικός : ὅταν δοῦμε αὐτὸ τὸ παιδί ποὺ εἶχε μπεῖ δυὸ χρόνια πρὶν στὴ σχολή, νὰ προσπαθεῖ νὰ πειθαρχήσει τὸν φυσικὸ ἑλληνικὸ λόγος στοὺς αὐστηροὺς κανόνες τῆς λογίας στιχουργικῆς, θὰ καταλάβουμε πὺ καλὰ καὶ θὰ ἐκτιμήσουμε πὺ σωστὰ τὴν προσφορὰ του. 'Εκεῖνο ποὺ θὰ εἶταν πὺ δύσκολο νὰ ἐξηγήσουμε, εἶναι τὸ πῶς ὕστερα ἀπὸ μιὰ τόσο λαμπρὴ ἐξόρμησή του στὴν λογοτεχνία μας, φαίνεται νὰ τὴν ἐγκαταλείπει γιὰ μακρὰ σειρὰ ἐτῶν : τοῦ φαινομένου αὐτοῦ ὑπάρχουν συλλογικὰ αἰτία, ποὺ δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν, ἀλλὰ καὶ ἀτομικὰ, στὰ ὁποῖα πάντως θὰ πλησιάσουμε, ἀφοῦ ἄξονα τῆς μελέτης μας ἔχουμε τὴν βιογραφία τοῦ νεαροῦ στιχουργοῦ.

Κερκυραῖος. Στὴν Κέρκυρα εἶχε γεννηθεῖ, κερκυραῖος ἐγγράφεται στὴν σχολή, καὶ ἔτσι, ἐπίσης, ὑπογράφεται στὸ ποίημα. 'Ὡστόσο ἡ οἰκογένειά του εἶταν ἀπὸ τὴν Κρήτη· ὁ 'Αντώνιος εἶναι γιὸς τοῦ Μιχαήλ, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι θὰ εἶχε προσφέρει ὑπηρεσίες στὴν Βενετικὴ πολιτεία τὸν καιρὸ τοῦ κρητικοῦ πολέμου : τοῦτο ἐξάγεται ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀργότερα, στὰ 1732, ἀναγνωρίσθηκε στὰ παιδιὰ τοῦ Μιχαήλ ἡ *cittadinanza* ². Δὲν γνωρίζουμε ἂν καὶ τότε ἐπέρασε ἡ οἰκογένεια ἀπὸ τὴν Κέρκυρα στὴν Βενετία· ἕνας κλάδος εἶχε καταφύγει στὴν Ζάρα, καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐγεννήθηκε σὲ μερικοὺς ἱστοριογράφους ἡ ἐντύπωση ὅτι πρόκειται γιὰ δαλματικὴ οἰκογένεια.

Πάντως, πτωχότατος, ἐπειδὴ ἡ οἰκογενειακὴ περιουσία χάθηκε στὴν Κρήτη, ὁ 'Αντώνιος διεκδικεῖ στὰ 1705 μιὰ θέση ὑποτρόφου στὴν Φλαγγίνειο, καὶ φαίνεται νὰ τὴν ἐπέτυχε³. Τὸ 1711, ἀφοῦ ἔληξε ἡ

1. Γιὰ τὴν γέννηση τοῦ Στρατηγοῦ ἔχουμε τὸ πιστοποιητικὸ ἀπὸ 4 'Ιανουαρίου 1691 (ἐνετικὸ ἡμερολόγιο, δηλ. 1692), τοῦ ὁποῖου δημοσιεύεται ἐδῶ φωτογραφία. 'Επειδὴ πρόκειται γιὰ βάπτιση, συμπεραίνω ὅτι ἡ γέννηση θὰ συνέπεσε μὲ τὸ τέλος τοῦ 1691. (Κρατ. 'Αρχ. Rif. 547).

2. Βεβαίωση γιὰ τὴν *cittadinanza* ἔχει ἐκδοθεῖ στὶς 14 Αὐγούστου 1732 (Μαρκιανή, Ms Ital. 6778).

3. Στηρίζομαι σὲ ἀρχεῖακὸ στοιχεῖο τῶν *Riformatori* (Κρατ. 'Αρχεῖο Rif. 547) ὅπου ἀποφασίζεται ἡ πλήρωση τριῶν κενῶν θέσεων τοῦ Κωττουριανοῦ καὶ πέντε τοῦ Φλαγγινεοῦ.

προβλεπομένη έξαετία τῶν σπουδῶν του στὴν Φλαγγίνειο, ἐπιδιώκει μιὰ θέση ὑποτρόφου στὸ Κωττουιανὸ κολλέγιο τῆς Πάδοβας· χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ σύσταση τὴν ὁποία ἐξέδωσε τότε γι' αὐτὸν ὁ Φιλαδελφείας Μελέτιος, ὁ Τυπάλδος¹. Φαίνεται καὶ αὐτὴν τὴν θέση νὰ τὴν ἐπέτυχε, ἀρκετὰ γρήγορα². Στὸ μεταξύ, ἐγράφηκε καὶ στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Πάδοβας (1712), ὅπου ἀνανέωσε γιὰ μερικὰ χρόνια τὴν ἐγγράφη του, ἀλλὰ χωρὶς τὸ ὄνομά του νὰ ἐμφανίζεται στοὺς πίνακες τῶν ἀποφοίτων³. "Ὅμως ὅλα μοιάζει νὰ τὸν ὀδηγοῦν πρὸς τὴν ἀποξένωση ἀπὸ τὴν νεοελληνικὴ λογοτεχνία στὴν ὁποία εἶχε δώσει ἀπὸ νωρὶς ὑποσχέσεις ἄξιες λόγου : τὸ 1716 τοῦ προσφέρθηκε ἡ θέση τοῦ Διευθυντῆ στὸ Κωττουιανὸ Κολλέγιο, καὶ τὴν ἐδέχθηκε. Νεώτατος ἀκόμη, καὶ ἄγουρος, θὰ ἀφιερῶσει τὸ κύριο μέρος τῶν δυνάμεών του στὴν διεξαγωγή τῶν ἔργων τὰ ὁποῖα ἀνέλαβε· μέσα στὸν κλειστὸν ὀρίζοντα τῆς σχολῆς του, φορτωμένος διοικητικὲς ὑποχρεώσεις, ἀποκομμένος ἀπὸ τὸ κύριο σῶμα τῶν συμπατριωτῶν του, ὅπου κι ἂν εἶχαν ἐγκατασταθεῖ, εἴτε στὴ Βενετία, εἴτε στὴν Κέρκυρα, εἴτε ὅπουδήποτε ἄλλοῦ, θὰ περάσει ὅλα τὰ ὑπόλοιπα χρόνια του, ὡς τὸ θάνατό του, 1758 : σαράντα πέντε χρόνια, μέσα στὸ Κολλέγιο, τὰ τρία μαθητῆς, τὰ ὑπόλοιπα Διευθυντῆς⁴.

Ἄλλὰ ἐνῶ ἀπὸ τοὺς πέντε ὑποψηφίους γιὰ τὸ Κωττουιανὸ ἀναγράφεται ποιοὶ προκρίθηκαν, ἀπὸ τοὺς ἔξι τοῦ Φλαγγινείου δὲν ξεχωρίζει κανεὶς. Ἡμερομηνία διαβάξω 29 Ἰανουαρίου 1705, δηλαδὴ 1706· κατόπιν ὅμως τὸ πιστοποιητικὸ γιὰ τὴν ἡλικία τοῦ Στρατηγοῦ ἐπικυρώνεται στὶς 24 Ἰανουαρίου 1706, δηλαδὴ 1707. Γιὰ τοῦτο δὲν εἶμαι ἐντελῶς κατηγορηματικὸς ἀναφορικὰ μὲ τὸ ἔτος τῆς εἰσαγωγῆς του. Ὁ Κ. Μέρτζιος ἔχει ἰδεῖ τὸ σημεῖωμα τοῦ ἀρχείου τῶν Riformatori (βλ. *Μικρὸς Ἑλληνομνήμων*, Ἀθήνα 1939, σ. 123), ἀλλὰ δὲν τὸ χρονολογεῖ.

1. Φωτογραφία τοῦ ἐγγράφου δημοσιεύεται ἐδῶ (Κρατικὸ Ἀρχεῖο, Rif. 547) καθὼς καί, ἀπὸ τὴν ἴδια συλλογή, σχετικὴ αἴτηση τοῦ Στρατηγοῦ ἀχρονολόγητη.

2. Γιὰ τὴν ἐγγράφη τοῦ Στρατη-

γοῦ στὸ Κωττουιανὸ ἔχουμε τὴν βεβαίωση τὴν ὁποία δίνει, σχεδὸν σύγχρονα μὲ τὴν βεβαίωση τοῦ Μελετίου, ὁ Νικόλαος Κομνηνὸς Παπαδόπουλος (6 Ἰουνίου 1711) Κρατ. Ἀρχεῖο, Rif 547.

3. Εὐχαριστῶ θερμότατα καὶ ἀπὸ τὴν θέση αὐτὴν, τὴν D.ssa Lucia Rossetti, ἡ ὁποία διευκόλυνε πάντοτε πολὺ τὶς ἐρευνές μου στὸ παλαιὸ Ἀρχεῖο τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πάδοβας, καὶ μὲ συμπαραστάθηκε σ' αὐτές. Στὴν ἀνεξάντλητη προθυμία καὶ εὐγένειά της ὀφείλω τὴν ἐξακρίβωση τῶν σχετικῶν μὲ τὶς ἐγγράφες τοῦ Στρατηγοῦ στὸ Πανεπιστήμιο, γιὰ τὰ ἔτη 1712/13, 1713/14, 1714/15, καὶ 1715/16.

4. Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν παραπάνω σημείωση, ὁ Στρατηγὸς δὲν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν Πάδοβα στὰ χρόνια 1712 καὶ 1716. Τότε ὅμως, πάλι, στὶς 15 Μαΐου τοῦ 1716, διαδέ-

Οί σύγχρονοί του, Ἴταλοι καὶ Ἕλληνες, τὸν τιμοῦν. Οἱ μνεῖες τὶς ὅποῖες βρίσκουμε σὲ ἔργα Ἑλλήνων λογίων (Προκοπίου ἢ ὅσοι ἐδιάβασαν τὴν ἀπαρίθμηση τοῦ Προκοπίου) εἶναι συμβατικές· τῶν Ἰταλῶν εἶναι φανερό ὅτι στηρίζονται σὲ περισσότερο συγκεκριμένες ἐμπειρίες. Ὁ ἴδιος φροντίζει νὰ ἀγκιστρώνεται κάπως στὴν πνευματικὴ ζωὴ: γράφει ἀρχαῖα ἐπιγράμματα, σαπφικά ἄσματα, ἀνακρεόντεια τοῦ κάποτε, στὰ πρῶτα χρόνια, στολίζου ἐκδόσεις ἑλληνικῶν ἔργων¹, ἀλλὰ τοῦ ὀλοένα καὶ περισσότερο ἀναφέρονται σὲ δυτικούς ἢ βρίσκουν τὴ θέση τους σὲ δυτικὰ δημοσιεύματα². Στὰ 1733 δίνει τὴν «Ἐκάβη» μεταφρασμένη σὲ στίχους ἰταλικά· στὸν πρόλογο πληροφορεῖ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ ὅτι ἔχει ἐτοιμάσει καὶ μετάφραση τοῦ Πινδάρου, ἡ ὁποία, ὅμως, ὅσο γνωρίζω, δὲν ἐδημοσιεύθηκε. Αὐτὴν τὴν ὥρα θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ποῦμε ἰταλὸ ἑλληνοιστὴ· μὰ γιὰ τοὺς ξένους ἡ ἑλληνικὴ του καταγωγὴ ἀποτελεῖ μία πρόσθετη ἰδιότητα.

Ὁ Μιχαηλάγγελος Carmeli, μεταφραστὴς κι ἐκεῖνος τοῦ Εὐριπίδη, προσφωνεῖ τὸν Στρατηγὸ ἑλληνικά καὶ λατινικά: ... «σέ, ἄνδρα σοφώτατον, καὶ μὴ μόνον ἐν τοῖς γράμμασι μὲν τῆς Ἑλλάδος γεγονότα τε καὶ τεθραμμένον, ἀλλὰ δὲ καὶ σπουδῇ καὶ ἀκριβεῖα οὕτως ἡσκημένον, ὥστ' οὐδὲ πάντα τὸν χρόνον, οὐδὲ πάντα τὸν φθόνον σκότος τῇ σοφίᾳ τῇ σῇ (τοσοῦτον γὰρ διαφερόντως προέχεις) ἐμποιῆσαι δύνασθαι...»³. Ὁραία περιγραφή τοῦ Ἀντωνίου Στρατηγοῦ μᾶς ἔχει ἀφήσει, ἀνεκδοτὴ, ὁ ἀνηψιὸς τοῦ, μαθητὴς του, διάδοχος του γιὰ λίγο, καὶ ἀργότερα ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντικούς ὑδραυλικούς τοῦ Βενέτου, ὁ Σίμωνας Στρατηγός: «... Uomo colto, valente nella lingua greca mirabile per la pazienza

χεται τὸν Δημήτριο Μπουμπούλη στὴν διεύθυνση τοῦ Κωττουνιανοῦ. Συνεπῶς, ὅσο κι ἂν μπορούμε νὰ δεχθοῦμε σχέσεις του μὲ τοὺς Μαυροκορδάτους, ἡ εἶδηση ὅτι ἀνέλαβε γύρω στὰ 1716 τὴ διεύθυνση τῆς αὐθεντικῆς σχολῆς στὸ Βουκουρέστι (Iorga, *Istoria inna-tamintului romanesc*, Βουκουρέστι, 1928, σ. 64) εἶναι πάντως, μὲ κάποιον τρόπο, σφαλερῆ.

1. Στὰ 1711 ὁ Στρατηγὸς ἔχει ἀκόμη ἓνα ἐπίγραμμα στὰ *Παίγνια τῆς φαντασίας*, τοῦ Μαλάκη· ὕστερα, ἐκτὸς λάθους ἢ παραλείψεως, ξαναβρίσκουμε ἐπίγραμμά του σχετικὸ μὲ τὰ ἑλληνικά πράγματα, ὅταν ἀφιερῶ-

νει τὴν *Ἱστορικὴ μυσταγωγία* του, τὸ 1750, στὸν Κ. Μαυροκορδάτο.

2. Ἡ ΒΗ δίνει ὀλίγα ἀπὸ τὰ ἐπιγράμματα ὅσα αὐτὰ τὰ χρόνια ἔγραψε γιὰ ξένους ὁ Στρατηγός· συστηματικὴ ἔρευνα στὴν Μαρκιανὴ θὰ ἀπεκάλυπτε πολλαπλάσια. Θυμίζω ὅτι τὰ ὅσα ἐδημοσίευσε ἀπὸ κώδικα ὁ Σπ. Λάμπρος (ΝΕ, Ε' 1908, 424 κέ.), ἐπικαλύπτονται μερικὰ μόνον μὲ ὅσα ἀναγράφονται στὴν ΒΗ.

3. Μετάφραση Ἰπολύτου, καὶ χωριστά, *Oratio Apologetica* κλπ., σ. 2. Μὲ τὸν Carmeli συναντιέται καὶ ἄλλοτε τὸ ὄνομα τοῦ Στρατηγοῦ ὅπως σημειώνεται ἐδῶ στὴν οἰκεία θέση.

ed avvedutezza con cui si prestava alla coltura de' giovani. . . dedito a stare sempre in casa. . . Tutte l'idee erano di moderazione, e direi quasi di povertà, così volendo la condizione comune del luogo e della famiglia».

Ἀπὸ τὸν ἴδιο Σίμωνα ἔχουμε, ἀνέκδοτο κι αὐτό, ἓνα ἀξιόλογο τεκμήριο τῶν διδακτικῶν ἐπιδόσεων τοῦ θείου του. Πρόκειται γιὰ ἓνα γνωμολόγιο ἢ μᾶλλον θὰ ἔτολμοῦσα νὰ πῶ, παραθεματάριο, «Book of quotations», ὅπου οἱ παροιμίαι ἐναλλάσσονται μὲ τὰ γνωμικὰ καὶ τὰ παραθέματα. Τὸ σύνολο σχολιάζεται λατινικά. Ἀπὸ τὸ ἔργο αὐτό, ἂν εἶναι πρωτότυπο, ὅπως δηλώνεται στὴν ἐπιγραφή του, «Adagiogram selectio ab Antonio Stratego», συμπεραίνει κανεὶς μεγάλη ἔκταση ἐνδιαφερόντων καὶ ἀναγνώσεων τοῦ Στρατηγοῦ¹. Στὸ ἴδιο μαθηματάριο ἔχει περιληφθεῖ καὶ ἓνα ἐπίγραμμα, ἀνέκδοτο κι ἐκεῖνο, ὅσο γνωρίζω ἄς τὸ προσθέσουμε στὰ παλαιότερα γνωστά :

Ἔστι εὐφρεῖς οἱ μελαγχολικοί· Ἀριστοτέλ(ους) Προβλήμ(ατα), λ'.

Δίστιχον Ἀντωνίου Στρατηγοῦ.

*Πυκνὰ μέλαινα χολὴ νύττει φρένας, ἠδὲ σαλεύει·
τῷδ' ἔμεν εὐφύην, ἦνεπ' Ἀριστοτέλης.*

Φανερό εἶναι ὅτι ζοῦμε πιά, μὲ τὸν παλαιὸ σονετογράφο, σὲ ἓναν αἰῶνα σοφίας καὶ ὄχι τέχνης.

Ἔτσι ἀπὸ τίς μαρτυρίες καὶ τίς ἀσχολίες ὅλες, τὸν καταλαβαίνει κανεὶς μακριὰ ἀπὸ τὴν λογοτεχνία, ἀλλὰ καὶ ξεκομμένον ἀπὸ τὸν νεώτερο ἑλληνισμό. Περνοῦν δέκα, εἴκοσι, τριάντα χρόνια, ἕξ ἀπὸ κάθε νεοελληνικὴ λογοτεχνικὴ ἐπίδοση, μετὰ τὸ νεανικὸ φούντωμα τοῦ 1708, ἀρχαῖα, λατινικά, ἰταλικά, ὅταν ἕξαφνα, τὸ 1745, χωρὶς τίποτε νὰ μᾶς ἔχει προετοιμάσει γιὰ μιὰ τέτοια στροφή, ὁ Ἀντώνιος Στρατηγὸς δημοσιεύει τὴν Βατραχομυομαχία, μετὰ γ λ ω τ τ ι σ μ ἔ ν η, κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ τίτλου, «διὰ στίχου ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν εἰς τὸ κρητικὸν

1. Τὰ χαρτιά τοῦ Σ. Στρατηγοῦ ἔχουν κατατεθεῖ στὴν Μαριανή. Τὸ αὐτοβιογραφικὸ Ms Ital. 5637, τὸ παραθεματάριο, Ms Ital. 6778. Ὁ ἀνεψιὸς ἐπεσκίασε ἐντελῶς τὸν θεῖο· νομίζω ὅτι δύο εἰδήσεις πού ἔφθασαν λίγο θολὰ ὡς ἐμᾶς γι' αὐτόν, ἀνάγονται πραγματικά στὸν Σίμωνα : αὐτὸς καὶ ὄχι ὁ Ἀντώνιος, ὅσο φαίνεται, ἔγρα-

ψε αὐτοβιογραφία, αὐτοῦ καὶ ὄχι τοῦ Ἀντωνίου, καθὼς φαίνεται, ἐστήθηκε τὸ ἄγαλμα (προτομὴ) στὴν Πάδοβα. Ὁ I. Valentinelli, *Bibliotheca manuscripta ad S. Marci Venetiarum Cod Mss Latini* (I, 1868, 159) ἔχει χρησιμοποιοῦσε, ἀλλὰ καὶ ἀλλοιώσει τὸ αὐτοβ. σημ. τοῦ ΣΣ.

ἀπλοῦν ἰδίωμα πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν τῶν φιλομαθῶν». Ἡ μετάφραση, καὶ τοῦτο ἐπίσης εἶναι χαρακτηριστικόν, ἀφιερώνεται στὸν Πάνο καὶ τὸν Ζαχαρία Μαρούτζη, ἀνεψιούς τοῦ Σίμωνα Μαρούτζη : στροφή πρὸς τὸν ἑλληνισμό τῆς Βενετίας, ὕστερα ἀπὸ μακρὰ ἀπομόνωση.

Τὸ ἔργο δὲν εἶναι καλόν : ὁ μεταφραστὴς ἔχει ξεχάσει τὴν χρῆσιν τοῦ ἐργαλείου· γλώσσα ἀδέξια, στιχουργία μὲ συχνὰ δρασκελίσματα. Μία λογιούσνη, πού, ὕστερα ἀπὸ τὶς ἐπιτευξεις τῆς Κρήτης, ξαναγυρεύει νὰ βρεῖ τὸν ἑαυτὸ της. Μὰ ἡ Κρήτη ξαναμίλησε στὴν ψυχὴ τοῦ πρόσφυγα καὶ μετανάστη, καὶ τὸν βλέπουμε καὶ πάλι νὰ ἀναζητεῖ τὸν δρόμο πρὸς τὴν χαμένη πατρίδα. Τὸ ξύπνημα τοῦτο μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ καθαυτὸ, γιὰτὶ δείχνει τὴν δύναμιν τῆς μνήμης τῶν διασκορπισμένων κρητικῶν κάπου ὀγδόντα χρόνια μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν, ἀλλὰ μᾶς ἐνδιαφέρει ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ἱστορίας τῶν γραμμάτων, γιὰτὶ φανερώνει σ' ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἔντονη τὴν παρουσία τῆς κρητικῆς λογοτεχνίας μέσα στὴν ἑλληνικὴ παιδείαν : θὰ εἶταν περίεργο ἢ ἐνέργεια αὐτὴ τοῦ Στρατηγοῦ νὰ μὴν ἐβρισκόταν σὲ κάποιαν ἀνταπόκρισιν μὲ κάποια διάθεσιν τῶν ἀποδήμων Ἑλλήνων. Τὰ φαινόμενα σ' ἐκεῖνα τὰ χρόνια εἶναι τόσο ἀραιὰ, ὥστε καὶ ἡ πύκνωσή τους νὰ δείχνει σὰν τυχαία· πάντως σημειῶνω μέσα στὴν εἰκοσαετία πού περιβάλλει τὴν ἔκδοσιν τῆς Βατραχομουμαχίας τοῦ Στρατηγοῦ : 1737 Ἐρωτόκριτος, 1745 Θυσία Ἀβραάμ, 1746 Ἐρωφίλη, 1748 Ἐρωτόκριτος, 1754 Βοσκοπούλα, 1755 Βοσκοπούλα, 1758 Ἐρωτόκριτος 1760 Θυσία Ἀβραάμ¹.

Ὅσο γιὰ τὴν Βατραχομουμαχίαν, περίεργο εἶναι, βέβαια ὅτι παρουσιάζεται τὸν ἐπόμενον χρόνον ἢ μετάφρασή της ἀπὸ τὸν Ὀστοβικ· σύμπτωσις ; ἄμιλλα στιχουργικὴ ; δὲν διαθέτουμε στοιχεῖα γιὰ νὰ ἀποφανθοῦμε πιθανά. Περισσότερον ἐνδιαφέρον εἶναι νὰ γνωρίσουμε τὸ κλίμα πού μπορεῖ νὰ ἐπροκάλεσε τὴν μετάφρασιν τοῦ Στρατηγοῦ· στὸ κλίμα τοῦτο, φυσικά, θὰ ἐντάξουμε καὶ τὴν παιδείαν τοῦ ἴδιου τοῦ Στρατηγοῦ, καὶ τὰ τυχόν ἐνδιαφέροντά του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἓνα ἀ π ὅ γ ε υ μ α μᾶς ἔδωσαν οἱ ἀσχολίες του ἐπάνω στὰ ἀρχαῖα γινωμικά καὶ ἡ μετάφρασίς του μιᾶς τραγωδίας τοῦ Εὐριπίδη. Πάντως, τὸ 1744 ἐδημοσιεύθηκε στὴν Βενετία μιᾶς ὠραίας ἔκδοσιν τῆς Βατραχομουμαχίας, μὲ δυὸ μεταφράσεις : μιᾶ παλιὰ λατινικὴ καὶ μιᾶ πρόσφατη ἰταλικὴ καμωμένη ἀπὸ τὸν Ἀντόνιο Lavagnoli. Ὁ παραλληλισμὸς, ἢ συνέκδοσις τοῦ

1. Γιὰ τὸν πρόχειρον αὐτὸν ἔλεγχον καὶ Χατζηδήμου-Λαδᾶ.

χρησιμοποιοῦ τὴν ΒΗ καὶ τὶς προσθή-

ἀρχαίου κειμένου καὶ στὰ δυὸ αὐτὰ δημοσιεύματα, ἀρκοῦν γιὰ νὰ κινήσουν τὴν προσοχή μας· ἀλλὰ ὁ Lavagnoli δὲν εἶναι καθόλου ἄσχετος ἀπὸ τὸν Στρατηγὸ : ἀνήκουν στὸν ἴδιο λόγιό κύκλο, ὅπως γίνεται φανερό ἀπὸ σειρὰ τεκμηρίων.

Συγκρατῶ, δίπλα στοῦ Στρατηγοῦ, τὰ ἀκόλουθα ὀνόματα : τοῦ Lavagnoli (1718-1806) τοῦ Μιχαηλάγγελου Carmeli (1706-1766), καὶ τοῦ Μάρκου Foscarini (1695-1763). Ὁ τελευταῖος αὐτὸς φαίνεται νὰ ἔπαιξε μᾶλλον τὸν ρόλο μαικῆνα καὶ προστάτη τῶν τριῶν ἄλλων, ὅσο κι ἂν ἡ λογιосύνη του τὸν τοποθετεῖ στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μαζί τους. Τὸ 1742 μὲ τὴν ἀνάρρηση τοῦ Foscarini στὸ ἀξίωμα τοῦ Προβλεπτῆ, δημοσιεύεται ἓνας πανηγυρικός στολισμένος μὲ στιχορρηγήματα τοῦ Στρατηγοῦ μεταφρασμένα ἀπὸ τὸν Lavagnoli καὶ τὸν ἀββᾶ Carmeli· ἄς μὴ ξεχνοῦμε ὅτι ὁ Στρατηγὸς εἶναι ὁ σαφῶς πρεσβύτερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς. Τὸ 1743, ἔχουμε τὴν μετάφραση τοῦ Εὐριπίδη ἀπὸ τὸν Carmeli, καὶ τὸν λόγο του πρὸς τὸν Στρατηγὸ¹. Τὸ 1744 σημειώνεται τὸ δημοσίευμα τοῦ Lavagnoli· τὸ βιβλίο ἀφιερώνεται στὸν Ἀλοῖσιο Foscarini, ἀδελφὸ τοῦ Μάρκου, ἀλλὰ στὸν πρόλογο μέσα περισσότερη τιμὴ γίνεται στὸν Μάρκο καὶ στὴν βιβλιοθήκη του παρὰ στὸν Ἀλοῖσιο. "Ἐνα ἐπίγραμμα τὸ στολίζει, χαιρετισμὸς πρὸς τὸν Lavagnoli : τὸ ἐπίγραμμα αὐτὸ εἶναι ἔργο τοῦ Στρατηγοῦ" (ἄς προσθέσω γιὰ νὰ ὀλοκληρώσω τὴν εἰκόνα τοῦ πνευματικοῦ χώρου τὸν ὁποῖο μελετοῦμε ἐδῶ, ὅτι τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο ἐνέπνευσε ἓνα σονέτο στὸν Gasparo Gozzi²)· ὅλα αὐτὰ συνθέτουν μιὰ ὠραία μορφή τοῦ Στρατηγοῦ. Μὰ τὸν ἴδιο ἀκόμη χρόνο, στὰ 1744 πάντοτε, ὁ Μάρκος Foscarini, Riformatore dello Studio di Padova, μαζί μὲ τὸν συνάδελφό του Ἰωάννη Emo, χορηγεῖ ἓνα ἐφάπαξ ἀπὸ 150 δουκάτα στὸν πάντοτε πενόμενο Στρατηγὸ³. Τέλος, τὸ 1745 ἔχουμε τὴν μετάφραση τῆς Βατραχομουμαχίας ἀπὸ τὸν τελευταῖον αὐτόν. Τέτοιο φαίνεται νὰ εἶναι τὸ κλίμα ἀπὸ ὅπου βγαίνει τὸ βιβλίο.

Ἐπομένως, ὑπάρχει καὶ τὸ γλωσσικὸ ὄργανο, ἡ ξαφνικὴ τροπὴ πρὸς

1. Βλ. ἐδῶ σημ. 3 τῆς σελ. 4.

2. Παραθέτω φωτογραφία τῆς σελίδας μὲ τὸ ἐπίγραμμα. Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου εἶναι ὁ ἀκόλουθος : *La Batrachomimachia di Oméro greca, latina e italiana*, Βενετία, 1744. Τὸ ἐπίγραμμα ἔχει ξαναδημοσιευθεῖ, τουλάχιστον μία φορά, ἀπὸ τὸν Λάμιο, *No-*

velle Letterarie S', 717. Ὅσο γιὰ τὸν Gozzi, στὸ ἀντίτυπο ποὺ χρησιμοποιοῦ, τὰ δύο τελευταῖα φύλλα τοῦ βιβλίου δίνουν δύο παραλλαγές τοῦ σονέτου. Δὲν ξέρω ἂν ἐπρόκειτο νὰ γίνει carton.

3. Πανεπιστήμιο Πάδοβας, Arch. Ant. φάκ. 606.

τὸν κρητικὸ χρωματισμὸ τοῦ ποιητικοῦ μεταφράσματος, τονισμένη ἐμφαντικὰ ἀπὸ τὸν Στρατηγό. Ἀργά, περασμένα τὰ πενήντα τοῦ χρόνου, ὁ Στρατηγὸς εἶχε ξαναβρεῖ τὴ γεύση τῆς νέας ἑλληνικῆς παιδείας. Ὑστερα ἀπὸ μακρὰ χρόνια χωρισμοῦ, σχεδὸν σάράντα, δὲν ὑπῆρχε πιά τρόπος νὰ ξαναδέσει ἢ παλιὰ δοκιμὴ, τὸ σονέτο τῆς νεανικῆς Συλλογῆς, μὲ τὸ μετάφρασμα τῆς ὄριμης ἡλικίας. Ὅμως ἀξιόλογο εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ μεταφραστικὴ προσπάθεια τοῦ Στρατηγοῦ δὲν φαίνεται τυχαία : τὸ 1745 δίνει τὴν μετάφραση ἑνὸς ἄλλου ἔργου, πεζοῦ, ἰταλικοῦ, ἱατρικοῦ, καὶ τὸ 1750 δημοσιεύει ἕνα κατηχητικὸ βιβλίον¹. Καὶ τὰ τρία βιβλία αὐτὰ τῶν ὀρίμων χρόνων του, ἔχουν δύο στοιχεῖα κοινά : τὸ ἓνα εἶναι ἡ γλώσσα, ὅπου φανερώνεται μία ἔντονη τροπὴ πρὸς τὴν δημοτικὴν· τὸ ἄλλο εἶναι ὁ διδακτισμὸς. Ἡ ἰταλοθρεμμένη ἑλληνικὴ διασπορὰ ἔρχεται κι ἐκεῖνη νὰ συντρέξει στὸν δρόμο πρὸς τὸν διαφωτισμό.

Κ. Θ. Δημαρᾶς

1. Τὸ κατηχητικόν, ἢ Ἰστορικὴ Μυσταγωγία, φέρεται ὡς μετάφραση τοῦ Claude Fleury. Τὸ πνεῦμα ὅμως τοῦ διαφωτισμοῦ εἶναι ἐκδηλὸ στὸν πρόλογο τοῦ Στρατηγοῦ : γράφει «εἰς

τὴν ἀπλουστέραν φράσιν τῆς κοινῆς γλώσσης, διὰ νὰ ἡμπορῇ διαβάζωντάς το, καθ' ἕνα καὶ μάλιστα ὁ ἀπλοῦς λαός, νὰ καταλαβαίνει εὐκολὰ τὴν ἐννοίαν του».

1841 Κεφάλαιο Β

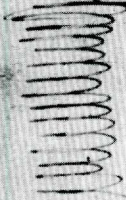
Επειδή είν' αρεστή η γενική γνώμη των αλλοιόδοξων
Ιστών κορυφός της τριτοκλασικής μεθόδου ην ούτως κατέστη
επιτακτική των άλλων αυτή μεθόδου ή τριτοκλασική ούτως
καταβόλον ή τριτοκλασική μεθόδου ή τριτοκλασική
ήδη καθιέρωσιν του θεωρητικού.

Επί τούτου η γενική γνώμη
είναι βεβαίως άσπαστη.

Επί τούτου άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη
άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη

Απόστολος λοιπόν άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη
άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη
άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη
άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη

Επί τούτου άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη
άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη

Ναταλίνης Νικολάου

Επί τούτου άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη
άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη άσπαστη

1. Πιστοποιητικό για την βάπτισή του Στρατηγού.

Ilmi co. Sec. Sig. Riformi. n. 1. 1. 1. 1.

Quelle infinite beneficenze che sempre a maggior parte furono dispendiate sulla
miserabile Nazione di Creveni: nella ^{Chiesa} pubblica di' eresia, rendono una
anima a me Antonio Stratico Ministro del Seminario Greco di questa Città: un
miserabile altro, e deplorabile. Ed è tanto lo strazio che mi accadde in tanti
miserabili anni dell' 1711, per implorare soccorso in quelle mie congiunture, e di
S. ecc. di S. Leone in Padova. La mia necessità era sì grande che senza d'altro
era esser notabile senza d'altro al tutto. Mi si vide per tanto: in miei
anni giovanili, e si privai della propria patria non mi rimase altro sospiro, come
appare che quella sola mia, che miserabile, m' ispiriamo, a senso che se se ar-
no il quale se si terminò la maggior parte di miei studi non trovai ora ricor-
so solo, e infra autorevole dell' 1711, non saprà più che rivolgermi a chi si
vane aiuto. So che l' ammirabile Prudenza dell' 1711, è stata sempre accoman-
gnata in tutti i privati tempi da una retta e buona Giustizia: Onde fu mi se se
vante che se si si vedevano bene le mie congiunture, non si rifiutavano dal
Vostro le mie domande: né tra tanti altri concurrenti quali possono ubi esse
loro propria patria sarà lo inferno: escluso da questo Beneficio, che lo più
otto de' miei giorni emendati con particolare attenzione furono in ogni tempo
com' è dovuto: Supplicando con tutta la maggior fiducia quella de
miene singolare che sempre ha voluto essere in bene mia patria effetti abbondan-
di di grazie a consolare questa mia afflitta anima con qualche favore che mi mi
era dovuto, e render una volta aiuto a miei estermi giorni ed ormai in questi
anni mi si presentò: eccelsi, che sono uomini del Cardinale: Sicché volendo
condonare cosa da qui innanzi pregare di tutto cuore. Questo Nume si continua
con la vostra, ed esaltazione dell' 1711, etc.

Εἰς τὸν πολυμαθῆ

ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΛΑΤΑΓΝΩΛΟΝ,

τὸν τῷ Ομήρῳ Βατραχομουμαχίᾳ ἰταλικοῖς
μεθρμυνηδύκατε μίξοις·

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α

Λιτωρίῃ Σ'Ἐπαγγῆ τῷ Κρητὸς Επιστάτῃ καὶ Διδασκάλῳ
τῷ ἐν τῷ κλεινῷ Παταρίῳ Κωττινιαῦ
Ἐ'ἄλιωμοσείῃ.

Σμίνης κρατερῆς ζηλῶ σ' Ἀντώνιε ἄρτι,
Τῷ ἐπέεσσιν καλοῖς Ἀύσονίοισιν πόρες.

Ἡρώας δέρκῳ Βαξάχων, Μυῶν τ' ἐσάλαγδίῳ
Ὅρκον ὁμωμοκότας, σαυτὸν ἄδικτον ἔχειν.

Ἐγ' ἀρετῆς ποίνωι· Παλλάς τοι γάρ κεν ὑπεῖξοι·
Ἡς πέπλον βρώθῃ, κ' ἕατα βεβλάφεται.

